

Leer mij danken ...

Waarde lezer,

Dankbare mensen zijn mooie mensen, altijd. Dat gevoel ontstaat als ik mensen ontmoet die het in hun leven niet makkelijk hebben en toch dankbaar zijn. Soms zijn ze op hoge leeftijd en kunnen ze niet meer zoveel doen. Ze zijn niet rijk, materieel gezien dan ... Ze leven in een kamer met een bed, een paar foto's en komen de deur niet meer uit. Ook bij jongeren die lichamelijk gehandicapt en daardoor afhankelijk zijn van hulp door anderen, ervaar ik toch vaak een gevoel van dankbaarheid. Ik vraag me af hoe het mogelijk is, dat juist zij zo dankbaar kunnen zijn en tegelijkertijd herken ik ook dat basale gevoel van liefde voor het leven, voor mensen. Dankbaar dat je er (nog) mag zijn en in jezelf diepe verbondenheid ervaart met de mensen om je heen.

Wij, mensen, kunnen dankbaar zijn wanneer we iets moois als geschenk krijgen, wanneer het goed met ons gaat of beter na een moeilijke periode. Dat is heel begrijpelijk. Je zegt dan oprecht of misschien uit gewoonte: 'dank je wel'. Maar de dankbaarheid die mij zo treft bij degenen die het juist moeilijk hebben, is van een heel andere orde. Ze is een bijzondere gezindheid om bij alles wat er gebeuren kan, waardevolle betekenis te geven aan het eigen leven en dat van anderen. Dankbaar voor wie je bent en je verbonden te voelen met je diepste zelf, met mensen die je liefhebt, in het besef persoonlijk en in gemeenschap deel te zijn van een groot geheel.

En dat vooral ook te kunnen zien en te ervaren in de gewone, kleine dingen van alledag. Dankbaarheid dichtbij.

Er is veel om dankbaar voor te zijn. Het is belangrijk ons daarvan bewust te zijn en dit besef ook vast te houden. Dankbaar om je ergens thuis te voelen, de beschikking te hebben over brood, een bed, een bad. Om mens te zijn, adem te kunnen halen en emoties te kunnen voelen. Dankbaar dat er mensen zijn die van ons houden en wij van hen. Je kunt dankbaar zijn, omdat er nog zoveel is om te leren en om van te genieten. Het is te veel om op te noemen. Dankbaar zijn voor de dankbaarheid. En toch, als je dit nu kwijt bent en je je maar eenzaam voelt en niet begrepen? Wanneer je een laag beeld van jezelf hebt, je niet meer thuis voelt, ook niet in jezelf.

Als je nauwelijks nog iets van dankbaarheid voelt, hoe moet het dan verder? Dat is geen eenvoudige vraag en dus is er ook geen eenvoudig antwoord op. Begint het niet bij de erkenning van deze moeilijke situatie, bij het persoonlijke karakter ervan en bij de behoefte er toch mee aan het werk te gaan? Bijvoorbeeld door een beroep te doen op hulp die er is om uit het dal te komen. Het is echt zo dat dit gevoel niemand onbekend is, het is niet iets uitzonderlijks van u of jou alleen, het is heel menselijk. En juist dat beeld kan al helpen. Net zo goed als in jezelf 'dank je' te zeggen voor iets heel gewoons. *Niet denken zonder eerst te voelen ik ben er nog vandaag* . *

Een levensovertuiging of geloof in een gods- en mensbeeld is bepalend voor verwachting van en visie op het leven. Voor ons, apostolische mensen, is het uitgangspunt deel te zijn van het evolutieproces, de Schepping, een bron van inspiratie en dankbaarheid. Elk mens kan van grote waarde zijn, want ieder komt voort uit het mysterie van het leven zelf. Geen mens is een vergissing, integendeel. Dat bewustzijn geeft ons leven een doel: tot eer van de voortgaande schepping liefdevol te willen denken en handelen en daardoor te streven naar meer menswaardigheid. We kunnen dankbaar zijn dat velen zich thuis voelen in deze levensvisie en dat er zovelen zijn geweest die hierin voorgingen, waar dan ook in de wereld. Die dankbaarheid brengt ons tot verbondenheid en tot het medeverantwoordelijk willen zijn voor de positieve ontwikkelingen in de samenleving.

Natuurlijk, niet alles wat gebeurt, deugt en gaat goed. Maar je kunt toch niet volstaan met alleen kritiek leveren en geen oog te hebben voor het vele wat wél goed gaat? Je helpt er niemand mee om uit verbittering mensen van een andere cultuur te vernederen en veronderstelde tegenstellingen groter te maken dan ze zijn. Dat is geen basis voor een gezonde samenleving. Alles wat in waarachtigheid en liefde is gedaan, blijft bestaan én zal zich steeds weer vernieuwen. Op elke plaats in de samenleving zullen we dan gaan ontdekken, dat vanuit liefde en dankbaarheid bruggen gebouwd kunnen worden. Want er is immers een menswaardige wereld te winnen!

Met hartelijke groet,

D. Riemers

* Jeugdkoorbundel, lied 2, *Vandaag*

Het copyright © van de tekst van deze Weekbrief, evenals eventuele afbeeldingen en illustraties berust bij: Het Apostolisch Genootschap, 't Hoogt 4-6, 3743 AT Baarn, tenzij uit de bronvermelding blijkt dat teksten zijn overgenomen van andere bronnen.

Gehele of gedeeltelijke overname is toegestaan op voorwaarde van hierna genoemde bronvermelding: Weekbrief nummer en datum, D. Riemers, © Het Apostolisch Genootschap.